

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/337/2020
Identifikačné číslo spisu:	8314211024
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8314211024.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ A. V., bývajúceho v D. XX, 2/ M. V., bývajúceho v D.Č. XX, 3/ G. Č.j, bývajúcej v Č. XX, 4 /G. V., bývajúceho v E., Z.. X.G. XXXX, 5/ C. V., bývajúceho v E., L. XXXX, 6/ Q. L., bývajúcej v Č. XX, 7/ C. L., bývajúceho v Č. XX, 8/ B. L., bývajúcej v E., L. XXXX, 9/ G. H., bývajúceho v Č. X, 10/ E. K., bývajúcej v L., G. X, 11/ H. T., bývajúcej v E., Š. XXXX, 12/ D. L., bývajúceho v Č. XX, 13/ H. L., bývajúceho v Č. X, 14/ H. M., bývajúcej v D.Č. XXX, 15/ K. M., bývajúcej v Č. XX, všetci právne zastúpení JUDr. Jankou Vasilovou, advokátkou so sídlom v Humennom, Kudlovská 1, proti žalovanému Urbárska spoločnosť HRUN pozemkové spoločenstvo Čukalovce, so sídlom v Čukalovciach 19, IČO: 31 952 933, zastúpený advokátskou kanceláriou NOVICKÝ advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Františkánska 5, o neplatnosť uznesení zhromaždenia žalovaného pozemkového spoločenstva, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15C/231/2014, o dovolaní žalobkyne 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. mája 2020 č. k. 14Co/25/2019-526, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 3. júna 2019 č. k. 15C/231/2014-456 určil, že uznesenie č. 1/2014 v písmene C v bode 1. a 2. prijaté na zasadnutí zhromaždenia Urbárskej spoločnosti HRUN, pozemkové spoločenstvo, 067 35 Čukalovce č. 56, IČO: 31 952 933 dňa 22. júna 2014 je neplatné. Žalobcom 1/ až 17/ vo vzťahu k žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 14 ods. 1, 2, 3, 4, § 15 ods. 1, 2, § 31 ods. 1, 5 zákona č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 97/2013 Z.z.“) a § 17 ods. 1, 3, § 20 ods.3 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 181/1995 Z.z.“) a vecne tým, že z ustanovenia § 17 ods. 5 zákona č. 97/2013 Z.z. vyplýva, že zhromaždenie zvoláva výbor, prípade dozorná rada. Členovia spoločenstva, ktorých hlasy predstavujú aspoň 1/3 hlasov môžu požiadať výbor o zvolanie zhromaždenia a v prípade nečinnosti výboru títo členovia sa môžu obrátiť na obvodný lesný úrad, ktorý

má povinnosť zhromaždenie zvolať. Z pozvánky na zasadnutie Urbárskej spoločnosti HRUN z 20. mája 2014 bolo zrejmé, že toto zvolala Urbárska spoločnosť HRUN pozemkové spoločenstvo Čukalovce a nie jej výbor, dozorná rada, prípadne obvodný lesný úrad, pričom na valnom zhromaždení z 10. apríla 2011 boli zvolené orgány US HRUN p.s. Čukalovce nadpolovičnou väčšinou prítomných podielnikov, teda žalovaný v čase vydania pozvánky mal platne zvolený výbor, ktorý mal v kompetencii zvolať zasadnutie zhromaždenia spoločenstva podľa § 14 zákona č. 97/2013 Z.z. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na zvolanie zasadnutia zhromaždenia žalovaného bol oprávnený výbor, nakoľko aj keď statuty združenia túto právomoc zverili predsedovi spoločenstva, na zvolanie zasadnutia zhromaždenia bola potrebná písomná forma, a teda v zmysle § 20 ods. 3 zákona č. 181/1995 Z.z. bol na takýto úkon potrebný podpis aspoň dvoch členov výboru. Pozvánka na zasadnutie žalovaného na deň 22. júna 2014 bola podpísaná iba vtedajším predsedom, a teda nebola splnená podmienka podľa zákona č. 181/1995 Z.z. Súd prvej inštancie poukazuje na bod 20 uznesenia Krajského súdu sp. zn. 25Co/82/2017 z 12. júla 2018 uviedol, že dôkazné bremeno o tom, že postup žalovaného pri zvolávaní zasadnutia zhromaždenia bol zákonný, bol na strane žalovaného, pričom žalovaný nepreukázal, že pri zvolávaní zasadnutia zhromaždenia boli dodržané zákonné podmienky zvolávania, t.j. že zasadnutie zvolal na to oprávnený subjekt ani to, že boli dodržané lehoty na zvolanie zasadnutia zhromaždenia, keď podľa názoru súdu nepreukázal, že pozvánka z 20. mája 2014 bola vyvesená na úradnej tabuli obce, t.j. na obvyklom mieste uverejnenia. Čo sa týka nedostatku obsahu pozvánky súd prvej inštancie konštatoval, že v pozvánke bola ako jediný bod programu uvedená nutnosť prispôbiť právne pomery zákonu č. 97/2013 Z.z. a keďže na zasadnutí došlo k voľbe nových orgánov spoločenstva, nemožno uvedené subsumovať pod ustanovenie § 31 ods. 5 zákona č. 97/2013 Z.z., teda že zosúladenie právnych pomerov spoločenstva s novou právnou úpravou znamenalo aj zmenu už existujúcich orgánov, ktoré v súlade s týmto zákonom boli, a teda hlasovanie o novom výbore a dozornej rade. Na základe uvedených skutočností súd posúdil uznesenie č. 1/2014 v písmene C v bode 1. a 2. prijaté na zasadnutí zhromaždenia žalovaného z 22. júna 2016 ako neplatné. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že úspešným žalobcom 1/ až 17/ priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd alebo krajský súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 14. mája 2020 sp. zn. 14Co/25/2019 zrušil rozsudok v časti, ktorou bolo rozhodnuté o žalobe žalobcov 6/ a 7/ o určenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia žalovaného z 22. júna 2014 v časti písm. C v bode 1. a 2., vo zvyšujúcej časti vo veci samej rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu o určenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia žalovaného č. 1/2014 v písm. C v bode 1. a 2. zamietol a žalovanému proti žalobcom zaviazaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov v rozsahu 100 % priznal. Odvolací súd vyzval strany sporu podľa § 382 CSP na vyjadrenie sa k novej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 1, 2 CSP vo vzťahu k rozhodnutiam Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 35Odo/755/2005 z 13. decembra 2006, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/339/98, zverejneného v periodiku Zo súdnej praxe 31/1999, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/1/2018 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 640/2014. Zároveň vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k aplikácii ustanovenia § 15 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. v súvislosti s tým ako žalobou napadnuté uznesenia ukrátili žalobcov 1/ až 17/ na ich právach a z akých dôvodov by mal byť iný hodnotiaci prístup súdu k uzneseniam z predmetného zhromaždenia z 22. júna 2014 o voľbe výboru a dozornej rady ako k uzneseniam o schválení stanov a zmluvy o pozemkovom spoločenstve. Taktiež ich vyzval na vyjadrenie sa k § 13 ods. 3 zákona č. 97/2013 Z.z. a s tým spojenému volebnému obdobiu orgánov spoločenstva a k aktuálnej situácii v zložení týchto orgánov, ako aj k novej aplikácii ustanovenia § 389 ods. 1 písm. a/ CSP v tej časti, keď súd rozhodoval meritorne aj o žalobe tých žalobcov, ktorí zobrali žalobu späť a o ich žalobe bolo zastavené konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol o žalobe žalobcov 1/ až 17/, pričom rozsudkom Okresného súdu Humenné č. k. 15C/231/2014-337 z 9. decembra 2016 výrokom II. bolo konanie voči žalobcom 6/ a 7/ postupom podľa § 144 CSP zastavené z dôvodu ich späťvzatia žaloby. Voči uvedenému výroku sa žalobcovia 6/ a 7/ neodvolali, preto predmetný rozsudok vo výroku II. nadobudol právoplatnosť dňa 31. januára 2017, a teda konania o určenie neplatnosti uznesenia zhromaždenia Urbárskej spoločnosti HRUN, pozemkové spoločenstvo Čukalovce č. 1/2014 z 22. júna 2014 v časti písmena C v bode 1. a 2. vo vzťahu k žalobcom 6/ a 7/ bolo právoplatne zastavené. Na

základe uvedeného nemohol súd prvej inštancie pokračovať v konaní s uvedenými osobami a označiť ich za žalobcov aj v napadnutom rozhodnutí, keďže v ďalšom konaní s tými žalobcami 6/ a 7/ bránila neexistencia vecnej procesnej podmienky konania, a to vada neexistencie žaloby týchto subjektov na strane žalobcov. Žalobcovia 1/ až 5/ a 8/ až 17/ namietali neplatnosť uznesenia žalovaného č. 1/2014 z 22. júna 2014 v časti písm. C v bode 1. a 2. z dôvodov, že pozvánka na zasadnutie valného zhromaždenia nebola doručená vyvesením minimálne 25 dní pred konaním zasadnutia na obvyklom mieste alebo zverejnením v médiu s celoštátnou pôsobnosťou alebo na webovom sídle, zasadnutie bolo zvolané predsedom združenia a nie výborom žalovaného, program zasadnutia nebol určitý a nevyplyvalo z neho, že predmetom zasadnutia bude aj voľba členov do jednotlivých orgánov žalovaného, ale iba zosúladenia pomerov žalovaného so zákonom č. 97/2013 Z.z. tiež z dôvodu neurčitosti splnomocnení na zastupovanie jednotlivých členov na predmetnom zasadnutí a taktiež, že spôsob voľby členov združenia do jeho orgánov bol v rozpore s ustanovením § 13 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. čím bolo porušené právo žalobcov byť riadne zvolaný do funkcie člena orgánu žalovaného. Námietky spočívajúce vo vadnosti pozvánky na valné zhromaždenie boli formálneho charakteru. Zo zákona ako aj z vnútorných predpisov žalovaného vyplývala povinnosť výboru zvoliť valné zhromaždenie, pričom v mene výboru pri písomných úkonoch konajú dvaja jeho členovia, pričom pozvánka z 20. mája 2014 bola podpísaná iba predsedom žalovaného. V súvislosti s uvedeným odvolací súd konštatoval, že z dôkazov nevyplyvalo, aby ktorýkoľvek člen výboru napadol platnosť uznesenia z dôvodu, že by nebolo úmyslom výboru zvoliť valné zhromaždenie. Jednalo sa o vadu pozvánky, avšak uvedená vada nemohla mať za následok porušenie práv žalobcov pri ich hlasovaní o napadnutom uznesení. Odvolací súd bol toho názoru, že uvedené výpovede svedčili o tom, že oznámenie o zasadnutí bolo zverejnené. Čo sa týkalo určitosti samotného obsahu pozvánky, a teda žalobcami namietanej vady spočívajúcej v tom, že zo znenia pozvánky nebolo zrejmé, že na zhromaždení sa budú okrem zosúladenia pomerov pozemkového spoločenstva so zákonom č. 97/2013 Z.z. voliť aj členovia orgánov žalovaného, odvolací súd poukázal na znenie ustanovenia § 31 ods. 5 zákona č. 97/2013 Z.z. v znení k 20. máju 2014, teda ku dňu pozvánky, z ktorého vyplývalo, že spoločenstvá založené podľa doterajších predpisov sú povinné prispôbiť svoje právne pomery ustanoveniam tohto zákona do 30. júna 2014 a podať návrh na zápis podľa § 25 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z., ak sú zapísané v registri. Odvolací súd konštatoval, že voľba do orgánov pozemkového spoločenstva bola nevyhnutnou súčasťou programu združenia, ktorého cieľom bolo zosúladiť právne pomery so zákonom č. 97/2013 Z.z. dosiahnuť právny stav v združení taký, aby správny orgán zapísal zmeny údajov podľa § 25 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. Žalobcovia boli účastní samotného zhromaždenia, preto mohli navrhovať jednotlivých kandidátov na členov a zároveň mohli uplatniť svoje hlasovacie právo. Uvedená skutočnosť nespôsobila porušenie práv žalobcov. Čo sa týkalo námietky spočívajúcej v spôsobe voľby členov orgánov, a to hlasovaním o konkrétnych skupinách kandidátov, odvolací súd uviedol, že v uvedenom spôsobe hlasovania prebehlo hlasovanie, pričom 69,95 % hlasov jednotlivých členov združenia hlasovalo za hlasovanie „en bloc“. Odvolací súd skonštatoval, že spôsob hlasovania o jednotlivých návrhoch v zhromaždení nie je upravený zákonom, preto bolo ponechané na slobodnej vôli jednotlivých združení ako si upravujú spôsob hlasovania a to či už vnútornými predpismi alebo sa dohodnú pri hlasovaní o konkrétnom návrhu na konkrétnom spôsobe hlasovania. V predmetnom prípade došlo k „ad hoc“ dohode o spôsobe hlasovania pri voľbe členov orgánov, pričom väčšinou hlasov členov združenia bolo odsúhlasené hlasovanie o jednotlivých skupinách kandidátov. Pri zvolávaní zhromaždenia došlo k určitým formálnym chybám pozvánky, avšak uvedené nedostatky nemali vplyv na výkon práv žalobcov, keďže títo sa riadne zúčastnili zhromaždenia, na ktorom mohli vykonávať im patriace práva. To, že boli prehlasovaní pri voľbe kandidátov do orgánov, teda že kandidáti nimi navrhovaní, prípadne oni sami ako kandidáti, neboli zvolení do orgánov žalovaného, nespôsobuje porušenie práv žalobcov ale jednalo sa o bežnú skutočnosť pri vytváraní vôle kolektívneho orgánu akým je pozemkové spoločenstvo, kde vôľa združenia predstavuje väčšinovú vôľu jej členov. Záverom odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že žalobcovia mali za to, že v prípade uprednostnenia preferencie výkladu v prospech platnosti uznesenia, dôjde k vylúčeniu ich prístupu k voleným funkciám a s tým spojeným právom podieľať sa na činnosti, riadení a kontrole spoločenstva, pričom dňa 23. júna 2019 došlo k novej voľbe orgánov spoločenstva, ktorej platnosť nebola napadnutá, preto konštatovanie neplatnosti len konkrétnej časti uznesenia č. 1/2014 v písm. C bod 1 a 2 by za uvedeného skutkového stavu nemala žiadny vplyv na práva žalobcov, keďže v dôsledku uvedeného by nedošlo k zmene ich právneho postavenia (teda v tom, že by oni alebo nimi

navrhnutí kandidáti by mali byť členmi výboru alebo dozornej rady žalovaného spoločenstva). O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalobcom 1/ - 5/ a 8/ - 17/ a § 256 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalobcom 6/ a 7/ tak, že žalovanému, ktorý bol v plnom rozsahu úspešný priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešným žalobcom, ktorých zaviazal spoločne a nerozdielne na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobcom 6/ a 7/ vznikla povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania podľa § 256 ods. 1 CSP.

3. Proti výroku II. a III. rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa 3/ (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, nakoľko odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Namietala, že sa súde pri hodnotení skutkového stavu nezaoberali skutočnosťami namietanými žalobcami a dôkazmi preukazujúcimi, že na zasadnutie, ktoré sa konalo 22. júna 2014 neboli pozvaní členovia spoločenstva, ktorí sú zapísaní na LV č. XXX, k.ú. Č., a že z toho dôvodu neboli dodržané zákonné podmienky na zvolanie zasadnutia zhromaždenia. Súde sa nezaoberali dôkazmi preukazujúcimi, že uvedeného zasadnutia sa nemohli zúčastniť členovia spoločenstva, ktorých hlasy v percentuálnom vyjadrení predstavovali 90,40 % a ani, že za schválenie programu, ktorý bol predmetom zhromaždenia malo byť 75,97 % hlasov prítomných členov spoločenstva, za spôsob voľby členov do výboru žalovaného formou „en bloc“ malo byť za 69,95 % hlasov a za prvý návrh členov výboru, t.j. tých ktorí boli zvolení malo hlasovať 65,50 % hlasov prítomných členov spoločenstva. Pokiaľ odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil namietané skutočnosti, resp. dostatočným spôsobom odôvodnil ich bezvýznamnosť či irelevantnosť, jeho rozhodnutie treba považovať za nedostatočne odôvodnené, čím porušil právo žalobcov na spravodlivý proces a konanie zaťažil vadou (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/120/2019). Vo vzťahu k posúdeniu otázky určitosti samotného obsahu pozvánky týkajúcej sa námietky žalobcov, že zo znenia pozvánky nebolo zrejmé, že na zhromaždení sa budú okrem zosúladenia pomerov pozemkového spoločenstva so zákonom č. 97/2013 Z.z. voliť členovia do orgánov žalovaného sa dovolateľ nestotožňuje s právnym záverom odvolacieho súdu a to, že voľba do orgánov pozemkového spoločenstva bola nevyhnutnou súčasťou programu zasadnutia v zmysle § 31 ods. 5 zákona, ktorého cieľom bolo zosúladiť právne pomery so zákonom 97/2013 Z.z. a dosiahnuť právny stav v združení taký, aby správny orgán zapísal zmeny údajov podľa § 25 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. ak navyše k poslednej voľbe orgánov pred konaním valného zhromaždenia dňa 22. júna 2014 došlo na zhromaždení 10. apríla 2011, pričom v zmysle stanov žalovaného bolo volebné obdobie oboch orgánov, a to výboru, ako aj dozornej rady trojročné, v čase konania zhromaždenia 22. júna 2014 uplynulo funkčné obdobie všetkým členom oboch orgánov. Dovolateľka považuje výklad ustanovenia § 31 ods. 5 zákona č. 97/2013 Z.z. podaný odvolacím súdom za nesprávny daný spôsobom, ktorý zabezpečuje ochranu zaručeným základným práva a slobodám. Je bezpodmienečnou povinnosťou súdu svojou činnosťou zabezpečiť konanie/ postup, v ktorom je zabezpečená plnohodnotná realizácia základných práv fyzických a právnických osôb, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a vykladať právne normy spôsobom, ktorý zabezpečí ochranu zaručeným základným právam a slobodám a nie spôsobom, ktorý uvedené neguje, v prospech jednej zo strán, navyše tej ktorá sa domáha odstránenia protiprávneho stavu spôsobeného protiprávnym postupom žalovaného. Navrhla, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutého výroku III. rozsudku krajského súdu, výroky II. a III. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a dovolateľovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Podľa § 444 ods. 1 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho vykonateľnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný

aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné podľa § 447 písm. c/ CSP odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťela vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobkyňa 3/ vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd, vychádzajúc z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolaťela tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalobkyne 3/, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nej tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie

súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14. Žalobkyňa 3/ dovolaním namietala, že sa súdy pri hodnotení skutkového stavu nezaoberali skutočnosťami a dôkazmi namietanými žalobcami. Na zasadnutie neboli pozvaní všetci členovia spoločenstva a neboli dodržané podmienky na zvolanie zhromaždenia. Z pozvánky na zhromaždenie nebolo zrejmé, že na zhromaždení sa mali okrem zosúladenia pomerov spoločenstva voliť aj členovia do orgánov.

15. K základným právam procesnej strany nesporne patrí aj právo navrhovať a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu skutočnosť, že súd procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptoval, resp. nevykonával v tomto smere dokazovanie. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložila strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Táto námietka dovolateľa teda vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

16. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloba (návrh) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán (účastníkov) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie strán (účastníkov) konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany (účastníka) konania (viď R 125/1999). V súvislosti s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu veci a že z tohto dôvodu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, dovolací súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ OSP) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. K námietke dovolateľky o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

18. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je

predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Súd oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, a zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že námietky spočívajúce vo vadnosti pozvánky na valné zhromaždenie sú formálneho charakteru. Zo zákona ako aj z vnútorných predpisov žalovaného vyplývala povinnosť výboru zvolať valné zhromaždenie, pričom v mene výboru pri písomných úkonoch konajú dvaja jeho členovia, pričom pozvánka z 20. mája 2014 bola podpísaná iba predsedom žalovaného. V súvislosti s uvedeným odvolací súd konštatoval, že z dôkazov nevyplyvalo, aby ktorýkoľvek člen výboru napadol platnosť uznesenia z dôvodu, že by nebolo úmyslom výboru zvolať valné zhromaždenie. Jednalo sa síce o vadu pozvánky, avšak uvedená vada nemohla mať za následok porušenie práv žalobcov pri ich hlasovaní o napadnutom uznesení. Čo sa týkalo porušenia povinnosti podľa § 14 ods. 1 zákona č. 97/2013 Z.z., teda že oznámenie o zasadnutí zhromaždenia nebolo zverejnené na obvyklom mieste uverejnenia, na svojom webovom sídle alebo v médiu s celoštátnou pôsobnosťou, odvolací súd poukázal na skutočnosť, že zo svedeckých výpovedí svedkov vyplývalo, že pozvánka na valné zhromaždenie bola zverejnená na úradnej tabuli obce, a to práve starostom obce za prítomnosti C. C. a K. V. Svedok C. L. bol prítomný v tom čase pri obecnej tabuli, kde títo vyvesovali pozvánku, keďže naberal vodu z prameňa, ktorý sa pri tabuli nachádza. Ani tieto skutkové okolnosti neboli v konaní relevantne spochybňované a na nich nezakladal ani teraz odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie. Odvolací súd bol názoru, že uvedené výpovede svedčia o tom, že oznámenie o zasadnutí bolo zverejnené. Bez ohľadu na to, však odvolací súd považoval za potrebné poukázať na § 14 ods. 8 zákona č. 97/2013 Z.z., v zmysle ktorého nedodržanie uvedenej povinnosti nemalo za následok neplatnosť prijatých uznesení, ak je zhromaždenie uznášaniaschopné. Žalobcovia sa o konaní zhromaždenia dozvedeli, taktiež sa ho zúčastnili a nebolo im upreté uplatňovanie práv počas valného zhromaždenia, preto odvolací súd právne uzavrel, že spôsob zvolania valného zhromaždenia nepoškodil práva žalobcov, v dôsledku čoho neboli naplnené predpoklady na vyhlásenie neplatnosti prijatých uznesení na zhromaždení. Na začiatku rokovania zhromaždenia sa hlasovalo o programe rokovania zhromaždenia a tento bol hlasovaním odsúhlasený (ako bude uvedené ďalej). Čo sa týkalo žalobcami namietanej vady spočívajúcej v tom, že zo znenia pozvánky nebolo zrejmé, že na zhromaždení sa budú okrem zosúladenia pomerov pozemkového spoločenstva so zákonom č. 97/2013 Z.z. voliť aj členovia do orgánov žalovaného, odvolací súd poukázal na znenie ustanovenia § 31 ods. 5 zákona č. 97/2013 Z.z. v znení k 20. mája 2014, teda ku dňu vydania pozvánky, z ktorého vyplývalo, že spoločenstvá založené podľa doterajších predpisov sú povinné prispôbiť svoje právne pomery ustanoveniam tohto zákona do 30. júna 2014 a podať návrh na zápis podľa § 25 ods. 2, ak sú zapísané v registri. Z ustanovenia § 25 ods. 2 písm. a/ predmetného zákona vyplývalo, že návrh na zápis zmeny údajov v registri musí obsahovať údaje, ktoré sa majú z registra vymazať a ktoré sa majú do registra zapísať, a zároveň prílohy, ktorými sú uznesenie zhromaždenia, ak ide o zmeny, o ktorých rozhoduje zhromaždenie podľa § 14 ods. 4 písm. a/ až c/ a h/ až j/. Práve ustanovenie § 14 ods. 4 písm. c/ predmetného zákona upravuje právomoc zhromaždenia voliť členov výboru a dozornej rady. Poukazujúc na skutočnosť, že k poslednej voľbe orgánov pred konaním valného zhromaždenia dňa 22. júna 2014 došlo na zhromaždení dňa 10. apríla 2011, pričom v zmysle stanov žalovaného bolo volebné obdobie oboch orgánov, a to výboru, ako aj dozornej rady trojročné, v čase konania zhromaždenia dňa 22. júna 2014 uplynulo funkčné obdobie všetkým členom oboch orgánov, preto bolo nevyhnutné v zmysle § 31 ods. 5 v spojení s § 25 ods. 2 písm. a/ a § 14 ods. 1 písm. c/ zákona č. 97/2013 Z.z. voliť členov výboru, ako aj dozornej rady ako podmienku na zosúladenie právnych pomerov združenia so zákonom č. 97/2013 Z.z. a vyhovieť návrhu na zápis podľa § 25 ods. 2 písm. a/ predmetného zákona. Poukazujúc na uvedené a na vyslovený právny názor odvolacieho súdu vo výzve z 19. februára 2020, v ktorej odvolací súd vyslovil, že nebolo vylúčené, aby sa na zasadnutí zhromaždenia hlasovalo aj o iných otázkach, ktoré neboli uvedené v pozvánke, resp. oznámení, za predpokladu, že program zasadnutia nebude výrazne odlišný od programu uvedeného v pozvánke a oznámení, je nevyhnutné konštatovať, že voľba do orgánov pozemkového

spoločenstva bola nevyhnutnou súčasťou programu združenia, ktorého cieľom bolo zosúladiť právne pomery so zákonom § 97/2013 Z.z. a dosiahnuť právny stav v združení taký, aby správny orgán zapísal zmeny údajov podľa § 25 od. 2 zákona č. 97/2013 Z.z.. Program rokovania zhromaždenia aj s voľbou orgánov spoločenstva bol odhlasovaný na začiatku zhromaždenia. Žalobcovia boli účastní samotného zhromaždenia konaného 22. júna 2014, preto mohli navrhovať jednotlivých kandidátov na členov a zároveň mohli uplatniť svoje hlasovacie právo. Z uvedeného vyplývalo, že ani uvedená skutočnosť nespôsobila porušenie práv žalobcov. Odvolací súd konštatoval, že pri zvolávaní zhromaždenia došlo k určitým formálnym chybám pozvánky, avšak uvedené nedostatky nemali vplyv na výkon práv žalobcov, keďže títo sa riadne zúčastnili zhromaždenia, na ktorom mohli vykonávať im patriace práva. To, že boli prehlasovaní pri voľbe kandidátov do orgánov, teda že kandidáti nimi navrhovaní, prípadne oni sami ako kandidáti, neboli zvolení do orgánov žalovaného, nespôsobuje porušenie práv žalobcov ale jedná sa o bežnú skutočnosť pri vytváraní vôle kolektívneho orgánu akým je pozemkové spoločenstvo, kde vôľa združenia predstavuje väčšinovú vôľu jej členov. Záverom odvolací súd považoval za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobcovia mali za to, že v prípade uprednostnenia preferencie výkladu v prospech platnosti uznesenia, dôjde k vylúčeniu ich prístupu k voleným funkciám a s tým spojeným právom podieľať sa na činnosti, riadení a kontrole spoločenstva, pričom dňa 23. júna 2019 došlo k novej voľbe orgánov spoločenstva, ktorej platnosť nebola napadnutá, preto konštatovanie neplatnosti len konkrétnej časti uznesenia č. 1/2014 v písm. C bod 1 a 2 by za uvedeného skutkového stavu nemala žiadny vplyv na práva žalobcov, keďže v dôsledku uvedeného by nedošlo k zmene ich právneho postavenia (teda v tom, že by oni alebo nimi navrhnutí kandidáti by mali byť členmi výboru alebo dozornej rady žalovaného spoločenstva).

20. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalovaná tak neopodstatnene namietala existenciu vady nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších inštancií.

21. Z dovolania vyplýva, že žalobkyňa vytýka nižším súdom nesprávnosť alebo neúplnosť skutkových zistení súdov, nevysporiadali sa s otázkou či neúčast' podielových spoluvlastníkov zapísaných na LV č. XXX, k.ú. Č., ktorí na zasadnutie zhromaždenia neboli pozvaní a vady splnomocnení mali alebo nemali vplyv na výsledok hlasovania o voľbách do orgánov spoločenstva a s tým spojenú platnosť alebo neplatnosť uznesenia č. 1/2014 v písmene C v bode 1. a 2., ktoré bolo prijaté na zasadnutí zhromaždenia 22. júna 2014. Najvyšší súd preto pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Dovolačný súd dopĺňa, že je iba vecou súdu posúdiť, či je pre rozhodnutie potrebné vykonanie toho alebo onoho dôkazu.

22. Argumenty dovolateľky, že na zasadnutie neboli pozvaní všetci členovia spoločenstva boli nepodložené a účelové. Dovolačka počas celého konania žiadnym spôsobom nepreukázala tieto tvrdenia a teda neuniesla dôkazné bremeno svojich tvrdení ako pred súdom prvej inštancie tak aj odvolacím súdom. Žalovaný pozval na zasadnutie všetkých členov a nemal povinnosť pozývať aj spoluvlastníkov uvedených na LV č. XXX. Dovolenie týkajúce sa neurčitosti resp. o prekročenom rozsahu pri udelených plnomocenstvách sa žalovaný nesúhlasne vyjadril. Táto skutočnosť nemala žiadny vplyv na prejednávajúcu vec a v prípade ak by došlo k prekročeniu rozsahu udeleného plnomocnenstva, právo napadnúť takéto konanie má splnomocniteľ a nie splnomocnený. Prekročenie rozsahu nemalo vplyv na platnosť konkrétneho úkonu. Jedine, že by sa neplatnosti daného úkonu dovoľával samotný splnomocniteľ. Žalobcovia vrátane dovolateľky vedeli o tom, že sa bude konať

zasadnutie zhromaždenia žalovaného, bol im známy čas, miesto aj program zhromaždenia, zhromaždenia sa zúčastnili avšak pri hlasovaní zhromaždenia ohľadne časti uznesenia č. 1/2014 písmeno C bod. 1, ktorých platnosť napádajú boli prehlasovaní, a ohľadne časti uznesenia č. 1/2014 písmeno C bod 2 nehlasovali vôbec, teda nehlasovali ani za, ani proti ani sa nezdržali hlasovania, t.j. boli nečinní.

23. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - tu porovnaj ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

24. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda - okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) - aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne 3/ odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.